

Ljutomer. V nedeljo, dne 18. t. m., priredi podružnica Sadjarskega in vrtnarskega društva v Ljutomeru v drevesnici in sadonosniku osnovne šole tečaj za obrezovanje, sajenje, sajenje in precepavanje sadnega drevoja, takoj po osmi maši točno ob pol 9. uri. Na ta tečaj opozarjamo vse člane in prijatelje podružnice, posebno pa še mladino. Tečaj bo vodil sreški ekonom gospod Vekoslav Stampar.

Sv. Andraž pri Velenju. Ni še pozabljena izguba s smrtjo vzgledne Marijine družbenke Lojzke Bolha, že je angel smrti zopet posegel s svojo nemilo roko in utrgal eno izmed cvetk iz vrta tukajšnje Marijine družbe, Dedič Francko. Bila je vesela in živahna narava, prijazna do vsakogar in zato priljubljena povsod. Gojila je v svoji domači hiši lepe rožice, katere je pa kaj lepo znala uporabljati tudi za čast božjo. Vsako soboto je, dokler je mogla, hitela s polno košaro cvetic v cerkev, kjer je z njimi krasila veliki oltar v slavo Jezusu in Brezmadežni. Ker je bila prej tako cvetoča, pač nismo slutili, da si bo nebeški Zenin ravno njo prvo izbral iz naše srede. Neusmiljena jelika ji je dne 23. m. m. utrgala nit življenja. Ko je čutila, da se ji bliža smrt, je zbrala še zadnje moči in je s pomočjo navzočih hotela opraviti še svoje družbene molitve, nakar je z molitvijo na ustnicah mirno izdihnila svojo mlado plemenito dušo. Pred domačo hišo ji je lepo govorila v slovo družbenka Ivanka Glušič. Na njeni zadnji poti je se spremljala skoro polno številno zbrana Marijina družba z zastavo od hiše žalosti na mirodvor ter mnogo ljudi iz domače pa tudi sosednjih župnij. Pri odprtem grobu se je s krasnim, v srce segajočim govorom poslovil od nje preč. g. župnik, pevski zbor pa ji je zapel žalostinko. S težkim srcem, draga Francka, smo se ločili od tvojega prezanega groba vsi, zlasti pa še tvoje tovarišice, katerim si bila vedno v tako velikodušno pomoč za kras cerkvenih oltarjev. Upajmo, da ti je Brezmadežna že tudi zvila najlepši venec večnega plačila! Počivaj v miru, blaga duša! Ostalim domačim pa naše iskreno sožalje!

Sv. Jurij ob južni žel. Niste samo v drugih farah obhajali ženitovansko veselje, temveč smo obhajali veselo ženitovanje tudi mi. Saj jih je bilo 31 parov oklicanih, 15 parov v domači fari poročenih, drugih 16 parov je šlo pa v druge fare. Iz Marijine družbe se je poročilo 7 članic. Ker so vestno izpolnjevale družbena načela, zato so njih sestre družbenice vsaki posebej šle za slovo z Marijino zastavo nasproti, ena izmed njih jo je nago-

vorila ter ji podarila poročni šopek in potem so jo spremljale do poročnega oltarja, da cilja zaželjenega. Presrečni Bog plačaj vsem družbenicam za spremstvo, posebno pa neutrudljivi prednici! Bog živi vse letošnje novoporočence! — Pa še nekaj lepšega smo obhajali: Veliko veselja sta nam napravila globokoverna zakonska Grajžl, p. d. Matožič, iz Kristan vrha, ki sta obhajala 50letnico svoje poroke. Vzgojila sta 11 otrok po lepih kršč. načelih. Zlatoporočena in drugi svatje so se vozili na šestih avtomobilih.

Fran Wernig:

Slovenjgradec.

Krajepisna črtica.

I.

Srčna potreba mi je, da te zopet obiščem — Slovenjgradec! Kdor te je vzljubil nekoč, ne pozabi te nikdar več, tiho, zasanjeno in prijazno mestece med Veliko kopo in Urško goro. Tiho in pozabljeno si in živiš čisto posebno, gospodarsko in kulturno življenje, kakor da bi ne spadalo k pokrajini, ki smo jo imenovali nekdanj: Južni Štajer. Zares: ni južna Štajerska tod, kjer izvirata Paka in Mislinja in le-ta v počasnem in zamišljenem toku polzi in stremlje hrepeneče proti Urški gori — na zapad proti solnčnemu zahodu. Zelena Štajerska in sever je tod, moj dragi, ljubi, svetli sever. In ljudstvo biva tu: dobro, zvesto, hvaležno in molčeče, kot so molčeče, tihe in pravljico zaslanjane mislinjske dobrave in so molčeči temni, starodavni gozdovi na pobočju visokega-mogočnega Pohorja.

Da, prevzelo me je, ko si se mi odprla po dolgem času zopet, Mislinjska dolina, v vsej svoji krasoti pred mojimi očmi, da bi te objel in poljubil in bi se vdano zjokal od davne sreče, davno minulih dni. In moje srce so razgibali tihi, neslišni zvoki neke nordijske narodne pesmi: moj dragi, ljubi sever . . . ! Prav ima Badjura, ko povdarja v svojem »Vodiču«, da je lepota planinske doline Mislinje premalo znana pri nas in premalo vpoštavana.

Ko sem srečal nekoč tovariša, slovenskega pesnika, na postaji v Dravogradu, mi reče ta s posebnim navdušenjem in ognjem v očeh: Slovenjgradec, to mora

biti lepo mesto, ko ima tako lepo ime. Nisem se zavedal takrat blaglasnosti in pomembnosti imena, danes pa vem, da je imel tovariš prav in sedaj čutim tudi jaz ves čar in poezijo, ki leži v besedi: Slovenji Gradec.

Spomni se, tovariš, samo tihe poti in sprehoda mimo Počotnikove tovarne, skozi temni smrekovi gozd na hrib pri Borovniku! Nad vso zapadno dolino kraljuje hrib in krasen razgled se ti odpira na Urško goro in v sinji dalji zreš tudi vrh sive Pece. Pod teboj pa leži belo, čedno mestece, ki se ti zdi mično in lično, kakor bi stare in vse enako postavljene hiše in ravne ulice naličile ljubki zgradbi otroške igre. Vse enotno, ravno in odmerjeno. Onstran mesteca, po kratki, gladki poti ob nizkem zelenem pobočju pa počiva vas Staritrk s cerkvijo in župniščem, ki je podobno bolj srenjeveški trdnjavi in mogočnemu gradu, kakor hiši miru in utehe. Župnik Jurko, navdušen in napreden ekonom, gospodari tod na svojem nad 600 oralov velikem posestvu in nad obsežnimi gozdovi. Nad Starim trgov, na vrhu hriba pa se dviga sredi zelenih smrek cerkev Starigrad. Veličasten je pogled ob večerih na mehko, valovito vrsto holmov, katere krasi v solnčnem zahodu kot šopek sredi temnega zelenja in visokih, vitkih smrek in jelk: starodavna, siva cerkva Starigrad.

Zgodovinska tla so tu. Staritrk, katerega je spajala z Rimskim vrelcem že v rimljanski dobi cesta, sega kot naselbina še v keltsko dobo. O tem pričajo novejšje izkopine. Tu je pokopan tudi naš slavni Trstenjak. In tod vodi pot mimo uglednih posestnikov Areha in Schöndorferja v sedanje zapuščeno bivališče našega Meškota, v Sele pod Urško goro.

Na južni strani mesta pa pelje čez ravna polja in tihe dobrave cesta v Podgorje. Ustavimo se za hip v ugledni hiši pri Roginu in krenemo naprej v pravljico osamelost in kraljestvo smrekovih gozdov, v Šmiklavž. Tu srečamo častiljivega rojaka, koroškega begunca župnika Treiberja, ki je na svoja stara leta našel po težkih in trdih bojih mir, srečo in zadovoljstvo v tem zatišju. Zapadno od šole-eno-

konje. — V resnici povem, da vas niti ne upam nadlegovati, ako so vsi tako krotki, kakor je bil ta.

— Dogovorila sva se, da igrava, dokler ne omagava. Morda med tem naletiva še na bolj divje konje.

— Ne bi vas hotel preveč mučiti, zato pa prosim, da — pri tem je Dübelle za trenutek prenehal in je pozorno pregledoval konje — da . . . ukrotite modrino.

Vsi so se začudeno ozrli na Dübella, niso verjeli ušesom . . . Holandinec pa je jasno pokazal z bičem na staro kobilo.

Donato se je hitro glasno zasmeljal:

— Modrino! Hahaha!

Miguel bi najraje zbežal, tako ga je bilo sram. Kako razžaljen! Najboljši jahač! In naj ukroti to staro modrino, z zvoncem na vratu, ki je bila nekaka stara mama med konji. Vkljub temu je prisilil na ustnice trpek smeh.

— Gospod si dovoli šalo na moj račun. Povejte resno, katerega konja naj zasedem?

— Modrino, kakor sem rekli! — je ostal pri starem Holandinec.

Miguel je vrgel jezno bič na tla.

— To je že preveč! Izberite prosim enega konja!

— Sem že izbral. Dogovorila sva se, da vsak zajaha konja, ki ga nasprotnik izbere.

Sedaj je bilo jasno, da Dübelle resno misli. Morda je storil to z namenom, da bi ošabnega Miguela kaznoval. Krotilec se je moral odločiti, ali da plača, ali da pred vsemi pastirji zasede modrino in se s tem izpostavi zasmehovanju. Nekaj časa se je obotavljal, potem pa je stopil k mirni modrini, jo osedlal in se vsedel na njo. Udaril jo je z bičem in enkrat jahal v krogu. Potem je zelen od jeze skočil z nje.

— In sedaj ste zopet vi na vrsti, da izbirate — ga je s smehom pozdravil Dübelle.

Miguel je v njega zapičil črne oči.

— Dovolj mi je komedije!

— Da? Na ta način torej priznate, da sem jaz boljši konjenik?

— Ne! Dalje se z vami nočem preizkušati.

— Naloga morda ni bila dovolj težka? — Dübelle je odvil z vratu ruto in potegnil z njo med prsti. — Gospod, imate prav. Kar sva sedaj storila, je bilo preveč lahko. Vsak zna zajahati konja, ki so mu noge zvezali z laso in ga vrgli na tla. Poskusiva mogoče nekaj drugega? Ta robec ravno ni močna opora, da bi se človek lahko obdržal z njim na konju, ki še ni ukročen. Ali imate veselje še za eno stavo? Stavite konja nasproti mojemu, da šestdeset sekund obsedim na popolnoma divjem konju, ne da bi rabil drugo ko to ruto?

Miguel je zaničljivo pogledal svilen ruto.

nova knjiga za vas! Brez nje ni nedejlet
„BESEDE ŽIVLJENJA!“
 Naročite ta fantovski molitvenik,
 ki stane 22 Din, v usnje z zlato
Fantje
 obvezno pa 30 Din v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.